

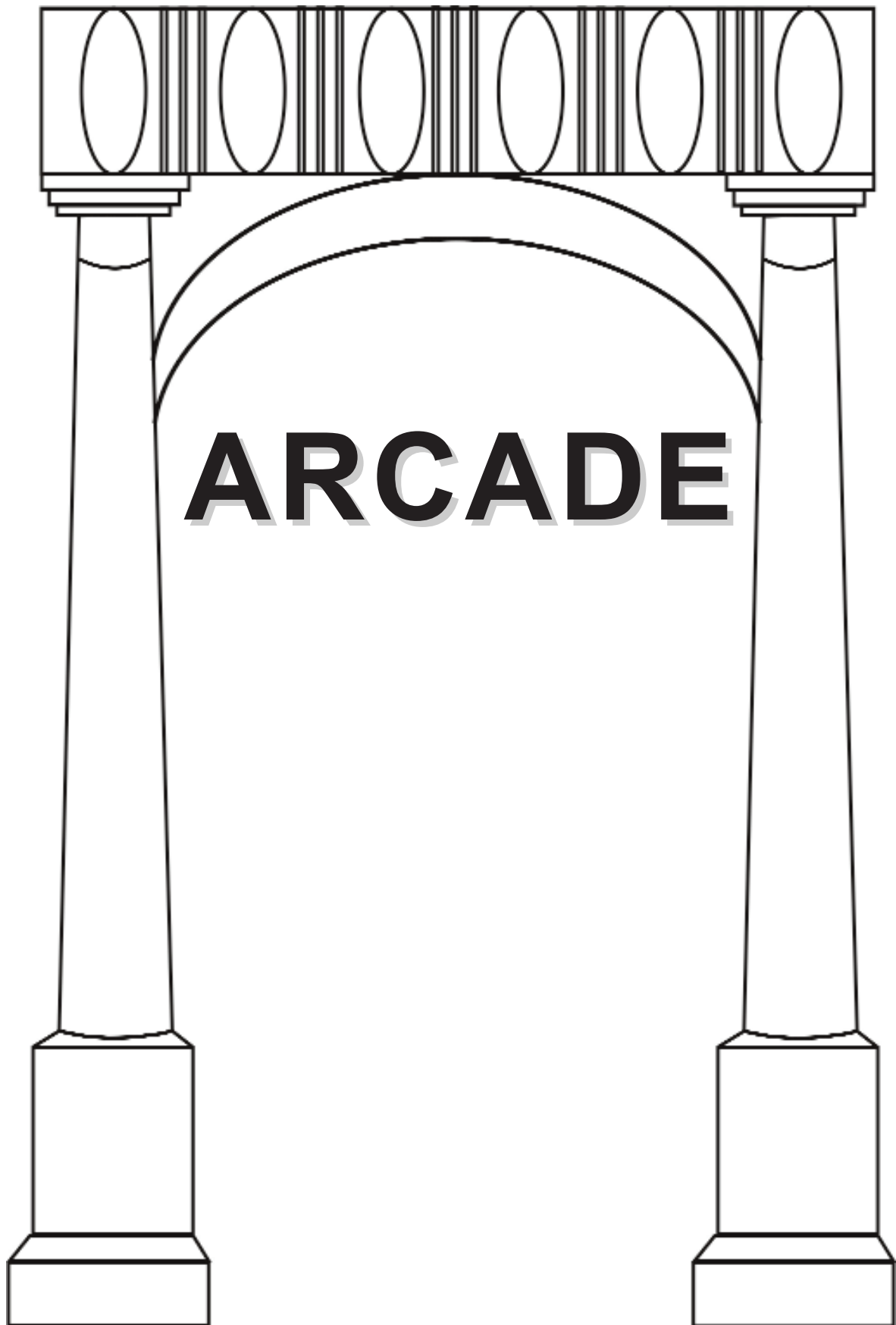
ARCADE

Supliment literar artistic al revistei Aripa

Anul X
83-84

Revistă literar-artistică și de cultură a Școlii
Gimnaziale „Mihai Eminescu“ Pitești

ARCADE
Supliment al publicației ARIPI - revistă literar-artistică și de cultură a
Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu" Pitești
Fondată în anul 1969, Serie nouă,83-84/2017

Redactor – șef
Prof. Manuela Dovleac

Redactori – șefi onorifici

Prof. Petru STOICESCU

Prof. Ionel ȚUȚĂ

Redactori îndrumători

Prof. Iris TĂNĂSESCU
Prof. Eugenia HAGIMĂ

Prof. Miana Florentina POPA
Prof. Floarea MARTINESCU

Secretar de redacție

Prof. înv. primar Vicenția PÉTRACHE

Colectivul de redacție

Membri:

Delia ACHIM
Larisa AVRAM
Maria BĂDESCU
Iasmina BĂZĂVAN
Alexandru COSTEA

Bianca COSTACHE
Bianca DUMITRU
Ada DUMINICĂ
Irina GRIGORE

Alexandra IVAN
Adhana IVANA
Alexia MANEA
Ioana NIȚU
Andra NIȚULESCU

Colaboratori:

Prof. Renata ALEXE

Col.(r) Alexandru MARIN

Coordonare

Prof. Dr. Marian HAIDUCU, director
Prof. Iris TĂNĂSESCU, director adjunct
Prof. Miana POPA
Prof. Manuela DOVLEAC

Vignete și desene

Cercul de Arte Plastice al Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu" Pitești
Prof. Sidonia GHERGHINOIU, Maria RAȚIU

DTP

Pr. Dr. Napoleon Nicolae DABU

Tipar

Editura Trialog Pitești

Aripi și suplimentul său **Arcade** sunt editate trimestrial de Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" Pitești și se adresează în special elevilor, profesorilor și tuturor celor interesați de literatură și de artă

Site-ul Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu" Pitești (inclusiv al revistei și suplimentului editate):

www.mihaieminescupitesti.ro

Facebook: Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" – Pitești

REDAȚIA

Str. Tineretului, nr. 4, Pitești, Argeș, România
Tel/fax: 0248 252771, e-mail: aripi11@yahoo.com, sc_emin11@yahoo.com.

BUCURIA DE A DĂRUI

De multe ori credem că fericirea ne vine din lucrurile pe care le primim, le cumpărăm sau moștenim. Suntem mereu în căutarea multor lucruri care credem că ne-ar face fericiți avându-le. După ce le obținem, ne dorim apoi altele. Ceea ce ar trebui să ne facă fericiți ar fi starea de iubire din sufletul nostru.

Să învățăm să fim darnici. Când ajungem să simțim o bucurie mai mare atunci când dăruim,

d e c â t
atunci când
primim, re-
alizăm de
fapt că ne
trezim cu
a d e v â r a t
s u f l e t u l .
Bucuria de
a iubi este o
b i n e c u -
v â n t a r e
pentru noi:
cu cât vei
dăruia mai
mult, cu
atât vei
primi mai
mult. Ceea
ce este cu
a d e v â r a t
valoros în
viață, nu
face decât să se multiplice atunci când este
dăruit.

De multe ori facem daruri din fariseism, din snobism, mai ales în preajma sărbătorilor religioase, pentru plăcerea de a fi laudați sau stimați. Uităm de fapt de lucrurile simple pe care ar trebui să le dăruim mereu, în fiecare clipă: zâmbete, mulțumiri și voie bună celor de lângă noi.

Un „mulțumesc”, o privire caldă, o îmbrățișare din inimă este mai mult decât un cadou, este ceva firesc pentru aproapele nostru. Un citat din Sfânta Scriptură spune “dacă ai mult, dă mult, dacă ai puțin dă puțin, dar nu uita să faci

milostenie”. Acest lucru ne aduce de fapt mai multă mulțumire și am fi mai buni.

Dacă nu am sta să judecăm pe cel de lângă noi, dacă nu am ură, nu am invidia, am avea mai mult timp să-i facem pe alții fericiți, fără a aștepta nimic în schimb. Gesturile mici, făcute din inimă, te fac pe tine mai fericit, mai împlinit, iar apoi pe cel nevoiaș. Când îi aduci mamei un dar, fără să ți-l ceară, când îi spui că o iubești,

când îți mângâi copilul, când îmbrățișezi o persoană dragă, faci mai mult decât poți crede. D a r u i e ș t i
necondiționat.

Pentru a face milostenie e nevoie de multă bunăvoință, de blândețe.

Să dăruim iubind și să iubim dăruind. Fapta bună sau milostenia este fructul dragostei creștine, atunci când este făcut fără interes și se îndreaptă în cele din urmă

către Dumnezeu. Acum, în pragul sărbătorilor de iarnă, pe care le așteptăm cu mare bucurie, să nu uităm să fim mai buni, mai darnici, mai iertători.

”Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv. Nu judecați și nu veți fi judecați, nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și veți fi iertați. Dați și vi se va da.”(Luca 6,35-38).

Prof. Marinela BADEA

Vise la margini de ape

E seară! Un vaier îi scaldă trupul plăpând...
 Ciudate priveliști ies iar, din luciul mării!
 Muzică stinsă,.. un fior pe vis și pe gând.
 O, cine mă strigă din culmea înserării?
 Și simt ca o zbatere ușoară pe pleoape.
 Dar, eu nu înțeleg și stau neștiutoare...
 Prea multe cuvinte trec aiurând pe ape.
 Lumina-a-nnoptat spirale-ntrebătoare.
 În odihna-aceasta cu aripile-ntinse
 Dulceața degetelor strâns îmbrățișate
 Peste seara, lină, pietruită cu vise,
 Trece prin flama felinarelor nemișcate...
 Sărutările târzii ne-aduc fericire,
 Ne primenesc -pe-amândoi- apele nopții,
 Până-n închipuirea clipei-nemurire.
 Se-mpletesc complicatale semne-ale sorții!
 Dar, când ceasul bate clipa , ceva răsună
 În suflet de dor, un vis, o doină, o primăvară,
 În care iubirea -de-atunci- ne-aduce împreună
 (Ca-ntr-un film) în amintirea dulce-amară....

Aleatoriu

Lia Ruse – Canada

Cineva nu mai trăiește demult.
 De ce tu, mamă?

Fiara de frig

Mi-e frig. Același frig așezat între noi,
 Fiară încă blândă cu dinții de lapte
 Pe care-o mai mângâi prin somn, o mai strig
 Ca s-o alung, s-o chem înapoi...
 Îmi caută gura și mușcă din umerii goi,
 Strânsă în brațe noapte de noapte,
 Și parcă mai crește-un perete de frig,
 Mai cade-o noapte-n urma ultimei zăpezi
 Și trupul meu refuză să mă vrea...
 Nedezgropați plâng caili sub nămet
 Și sub copita rece, iar visezi
 Vâslași nebuni care-și devoră luntrea...

Allora Albulescu Șerp
 din volumul „O clipă complice”

Câtă singurătate trebuie să fie
 atunci când îi spui unei cruci albe că ai albit!
 E o motivație desuetă în dialogul celor doi surzi.
 Cuvintele aproape că nu se aud, aproape că se respiră
 cruce la gură, gură la cruce.

Numai imaginea ta vorbește și vorbește tare
 ca o chemare la slujbă.

Câtă singurătate în locul acesta
 atunci când mă destăinui!
 Un vorbitor cu paravan la granița dintre două lumi.
 Nu se știe cine pe cine vizitează,
 cine pe cine plânge.

Cineva nu mai trăiește demult.
 De ce tu, mamă?
 De ce eu?

Aleatoriu...

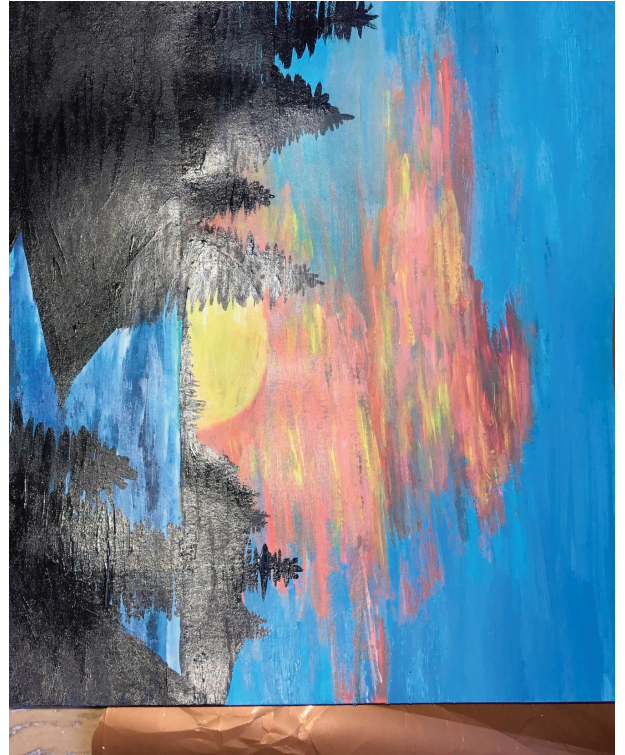
Costin Tănăsescu

Din volumul de versuri
 „Mi amor”, Ed. Carminis, 2005.

Zori

Urâto, urâto,
 Hai să vânăm eternitatea!
 (Urla femeia în patima nopții
 La o lună imaginară.)
 Trecea un câine beat,
 Cu labele (citește: mâinile) în buzunare,
 Îngânând : Idilele cârpite
 Sunt inestetice și precare,
 N-am să mă mai îndrăgostesc
 Niciodată de tramvaie...
 În colțul Universității
 Au apărut țigăncile cu flori.
 Mamă, de ce ți-ai cumpărat singură frezii?

Allora **ALBULESCU ȘERP**
 din volumul „O clipă complice”

Salbă de doruri

Ședeam –amândoi- sub fluturi de salcâm,
 Cu degetele-apropiate de dorință!
 Rostogolind zodiacul bătrân
 Un ceasornic își ritma stăruință...
 Se scurgea iubirea în petalele albe,
 Racemele își aprindeau pe pleoape
 Mireasma din căușul florilor dalbe
 Când zefirul fremăta pe-aproape...
 Cu fluturi dulci ninge pe timp de vară,
 Pieptănam mătasea verde cu piciorul
 În sărbătoarea mirată și clară,
 Cerul ne poleia, cu lumină, zborul.
 Eram, într-o poveste, cuprinși de vise,
 Timpul râdea sub orgia albă,
 Era, multă dragoste, în privirile-aprinse,
 Cu doruri nebunești purtate-n salbă.
 Umbrele ni se îmbrățișau în mers
 Încurcându-ne, pe loc, toate vorbele,
 Târând neliniștea dulce (parcă din vers)
 În sânge,.. Solemne erau clipele!

Lia Ruse – Canada

Primăvara

Frigul își strânge, din nou, ghearele...
 S-albește treptat tâmpla zilei,
 Timpu-și rotește, încet, soarele
 În ochii curioși ai copilei!
 Adie-a vânt de primăvară...
 Cu abur, iubirea se descântă,
 Tremură puful de sălcioară
 În lumina-naltă și plăpândă.
 Aripa-n triluri e ușoară
 Din buza raiului se lasă.
 Sclavă tăcerii umbra coboară,
 Pe crengi, râd ciucuri verzi de mătăasă,
 Clipa izbucnește-n flori aprinse,
 Curg sunete adunând cuvântul
 Dospesc tainele necuprinse
 Covorul crud mângâie vântul...

Lia Ruse – Canada

Orașul meu

Oraș terasat
 cu maluri de râu,
 cu dealuri înverzite,
 cald unduite,
 ca niște perne
 pe care
 îngerii dorm și visează.
 Figuri geometrice
 ridicate-ndrăzneț,
 spații în care se petrec
 anii multor tinereți.
 Cruci înălțate spre cer,
 lăcașuri de îngeri vegheate,
 unde se spun,
 se-ascultă adevăruri,
 se iartă păcate.
 Coline spre care urcăm
 spre sfârșitul

căutărilor noastre,
 dezbrăcând cămăși de lut,
 plecând
 spre ceruri albastre...
 Orașul meu,
 cuib al blânelor anotimpuri,
 al mișcătoarelor balade,
 al cerurilor curate,
 cu maluri de râu,
 cu dealuri înverzite,
 cald unduite,
 ca niște perne
 pe care
 îngerii dorm și visează.

Vavila POPOVICI

SUA

din volumul “Îngerul scrie poemul”

Dragoste de mamă

Bucură-te că mă ai,
 că-ți sunt încă mamă!
 Bucură-te de încrederea
 și sfatul pe care ți-l pot da
 și nu uita:
 o mamă știe întotdeauna să asculte,
 să dojenească și să ierte.
 Ochiul mamei privesc
 numai cu dragoste.
 Copilul meu,
 ascultă povești adevărate:
 ...cum înveleam cu grijă,
 în timpul somnului,
 trupul mic, descoperit,
 cum vegheam, uneori,
 nopți întregi asupra-ți,
 cum trezeam îngerii din somn
 și-i rugam să-ntindă
 aripile lor ocrotitoare...
 Copilul meu,
 bucură-te că mă ai,
 că-ți sunt încă mamă!
 Și lasă-mă să-ți mângâi obrazii,
 să-ți sărut fruntea,
 să te binecuvântează.

Vavila POPOVICI

SUA

din volumul “Îngerul scrie poemul”

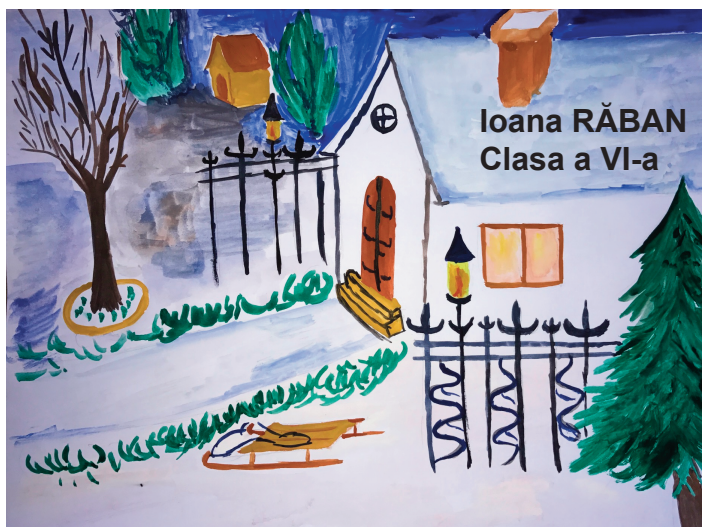

Amalia IONESCU
 Clasa a VII-a

Septembrie

Și, iarăși septembrie,
galbeni de frunze
Se dau rostogol
prin aerul pal.
Copacii se țin cu ochii
de ele,
Pământul le cheamă
cu suspin de caval.
Și, iarăși septembrie
cu păsări ce pleacă.
Cu struguri ce dorm
lângă cramă,
Cu mere și nuci
la ferestre,
Desenând icoane
de mamă,
Și, iarăși septembrie,
cu copii și ghiozdane
Cu iele de ploii venind
de departe
Cu greieri de vânt
sărind prin șoproane
Cu lumină rămasă,
pe cerul din carte.
Noiembrie
Stinghere cuiburi în stejari sau ulmi
Pe cer, în umblet, se răsfață nori,
Frunze ce cad-risipă de culori
Și soare depărtat de culmi.
Năuc se-aude umblând vântul
Cu-arginți de brumă peste plai
Și numai prin copitele de cai
Mai scânteiază vara, sărutând pământul.

Zina Petrescu

Octombrie

Ca visul cel frumos, s-a destrămat
și vara
Ori poate s-a pitit în râsul
unui măr
Pe drum de cer se-aude o lume
de comori
Spre un ținut în care mai cred
în adevăr.
Acum domnește octombrie cel zis
și Brumar,
Acum ploile dansează cu vântul
Pământul visează să-și scrie
memoriile,
Inima piatră n-are de nimica
habar.
Ciorile caută pe aiurea vreun
horn
Cerbii și căprioarele veghează
sub cetini
Stânele dorm pe amintire de corn.
Urșii se pregătesc să intre în
bârlog
Iepurii culeg din grădină ultima
varză.
Lupii și vulpile, cum se știe.
mă rog...

Zina Petrescu

Pe-o sanie de stea

Pe-o sanie de stea
Cădelnițează luna cu busuioc duios
Pe crengile de ape, din Muscel mai în jos.
Și cai, zurlii, de vânturi, se îmblânzesc supus
Pe îngândurări de codri din Muscel în sus.
Alunec ninsă de întrebări pe-o sanie de stea,
Spre zarea ta de flăcări, adolescența mea,
Dar ziua se apleacă spre înnoptare lung
Și nu mai știu cărarea pe care să ajung.

Zina Petrescu

Dantelăreasa

Epuizată de frumusețea lumii îmi amân zborurile.
Mi s-a mai întâmplat și-altădată.
Mă retrag în dosul unui evantai de hârtie
să croiesc jupoane de foc tivite cu galon negru.
Visul bunicii era ca eu să devin dantelăreasă la Curtea
Regală,
să dresez șarpele galben
să urce pe rochii până la broșa de smalt.

Mă dor ochii de-atâta lumină,
de lipsa de pudoare a lucrurilor care nu se grăbesc.
Se ridică puful păpădiilor
din gulerele crețe, imaculate, ale regilor.
Broderii pătimașe ard în vârful degetelor mele
ca un foc adânc cu creste și valuri.

Am căzut la examenul de zbor,
trufașă, cu povara mea de jupoane,
cu grădinile mele de pansele albe,

furate de la Curtea lui Wilhelm de Orania,
cu norii mei de scrobeală târâți într-o cursă de pulbere.

Iată-mă, în sfârșit, învinsă!
Curcubeul meu zace lovit de gheara nostalgiei
de-a nu-și fi ars până la capăt pânzele.
Vin dintr-o vară suspectă,
cu salonașe la mansardă și porțelanuri franceze...
Vin dintr-un gest provocator
de regină ambițioasă suspinând în dantele...

Iată-mă, în sfârșit, învinsă!
Cochetă, dar cu urechea tăiată,
croșetând dantele albe și crețe pentru tâmplele îngerilor,
așteptând ploile de mătase ale primăverii,
prin care voi zări uimirea mea
de-a fi din când în când dantelăreasă.

Liliana RUS

De pază

De pază
De pază lângă tine stai adesea !
Trebuie să stai, altfel o vorbă a ta,
O mână, piciorul stâng sau dreptul
Se poate întâmpla puțin să se abată
Din drumu-adevărat, încovoiindu-ți pieptul.
Trebuie să stai, cel rău,
Nu încetează a-și construi castele
Și cine știe când și cine știe cum
Înveselit și mândru ai prinde drag de ele.
Trebuie să stai, din gânduri, unul doar,
Lăsat prea mult să zburde, ori nelăsat deloc...
La fel și câte vise, la fel și câte doruri
Care se sting prea iute, sau iau prea iute foc.
Mai este apoi speranța, ei da, cu ea să fii
Precum ai fi în mâini cu lozul cel mare
Sau ți-ai imagina că nu știi ce-i tristețea
Că-n inimă tu porți o pasăre sau floare.

Liliana RUS

Lumină verde

Altă fulgerare,
 asemenea ferestrucilor de mare taină,
 în fața cărora rămâneam încremenită.

Lumina oblică, verde, cu neputință de înțeleș,
 altoită în nemișcarea mea,
 modelată de ochii mei aproape ieșiți din orbite.

Miezul tuturor enigmelor chemându-mă pe nume,
 când întunecimea verde umplea odaia...

Vocea ta părea că se naște acolo,
 între mobile și sertare,
 aburul ei îmi înfășura trupul
 și parcă nu mai puteam îndura atâta rătăcire
 în fantastica ferestrucă mâncată de tristețe,
 în cărăruia ei verde, ca a curților interioare,
 unde copiii privesc în ochi porumbeii,
 multiplicându-se în corolele mici,
 într-un ținut verde, verde, verde...

Liliana RUS

Ochi în ochi

Să mă privesc în oglindă,
 cu ochii tăi din vremea copilăriei mele.
 Să-mi întâlnesc propria frunte,
 într-o străfulgerare, în apele de argint,
 ca și cum ar fi prima oară.
 Ochi în ochi, joue contre joue,
 să ne chemăm tot mai aproape,
 până ce mătasea rece a oglinzii s-ar subția...

Să plouă și să ningă peste noi,
 ca în duminicile cu scoarță umedă de copac
 și pițigoii flămânzi,
 cu bobite roșii de mălin
 pierdute în fantastice, catifelate vremuri,
 care încă apar și dispar în argintul cojit al oglinzii.

Ochii tăi cafenii luminează chipul meu palid,
 o fereastră zăbreliată, o păpușă frez cu cearcăne mari.

Aduc în fața ta clipa sfântă,
 pierdută în faldul celeilalte lumi –

un măr pistruiat și păpușa frez, fără cămașă,
 cu o pleopă lăsată.

Primește, maică, dincolo de coaja de argint a
 oglinzii,
 perlele roșii de mălin
 și toată vibrația zilelor petrecute împreună,
 eu, nescăpând din ochi fața ta,
 nasturii și găicile hainelor tale de casă,
 tu, cu privire părtinitoare și răbdare de piramidă.

Ochi în ochi, joue contre joue...

În oglindă, în apele ei încăpătoare,
 o copilă pistruiată ca mărul...

Liliana RUS

Lăudăroșii

Un rățoi cu ciocul mare
A plecat la o plimbare
Cum mergea el lăbărțat
Vede un găscan moțat.

Rățoiul cum îl zărește
Pe loc, iute îl oprește
-Măi băiete, ce tot stai
Cu moțul de nu ți-l tai?

-Ia, tu vezi de glasul tău
Măcăne gros, îți spun eu
Nu te lua de fața mea
Că-s găscan de neam sadea.

Eu îs 'nalt și sunt frumos
Pe deasupra și haios
Cu picioare lungi, subțiri,
Sunt vedetă, am iubiri.

Tu măcăni cam răgușit
Nu ai succes la iubit.
Vezi de tine măi, găscane,
Am și eu destule dame.

Certându-se ei de zor
Trece iute un cocor.
Auzindu-i cum se ceartă
Le transmite de îndată:

-Măi piticilor, voi știți
Că sunteți niște zgâiți?
Ia priviți ce înalt sunt
Apa mare o înfrunt.

Lăudându-se ei trei
Care-i mai grozav din ei
Vine vulpea după tei
Se-adresează către ei:

-Nu vă lăudați, să știți
Toți sunteți niște pitici
Eu vă-nhăț pe toți o dată
Că-s deșteaptă, îs șireată.

De aia vă spun vouă acum,
Nu vă lăudați nicicum
Lauda miroase-a fum
Vă găsiți toți un jupân.

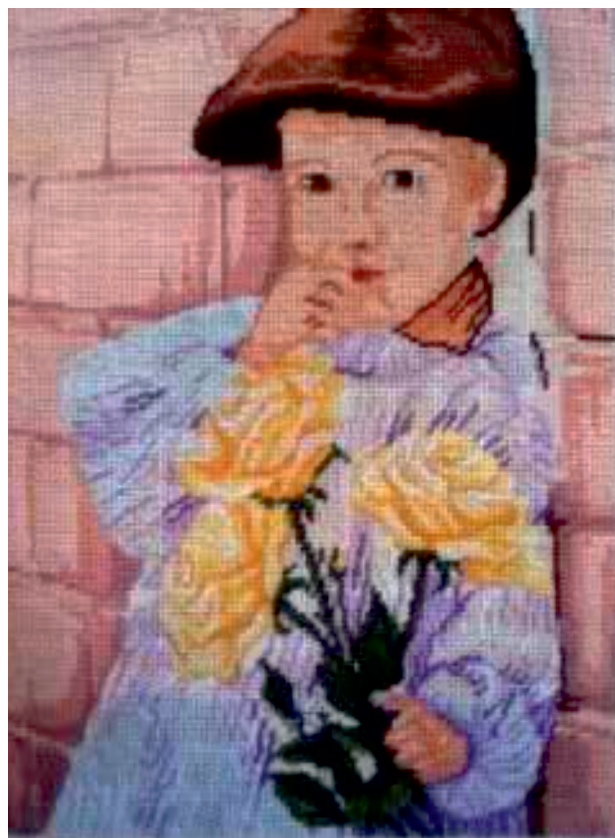
Daniela Nistorescu-Berechet

Micul ștrengar

Micul ștrengar
Ce n-are habar
Ce-o să întâlnească
Când o să crească.

E un șmecheraș,
Crescut la oraș,
Nu știe că-i mititel
Vrea să fie tot ca el.

E un copilaș simpatic
Puțin charismatic
Se uită la mine
Cu ochi de mășline.

Îl mângâi pe cap
Știe că îl plac.
Stau și mă întreb
Ce-o deveni el?

Va fi un om bun,
Un strajnic român?
Cartea ce-o învață
Să-i folosească în viață.

Iar de-a lui învățătoare
O să-și aminească oare?
Că i-a fost simpatic tare.
Răsplata...să-i dea o floare.

Daniela NISTORESCU-BERECHET

Rățoiul și ariciul

Într-o zi senină, caldă
 Rățoiul cu a lui consoartă
 Au plecat la târg grăbiți
 Să își cumpere cipici.
 Tot mergând pe drum grăbiți
 Se-ntâlnesc cu un arici.
 -Încotro așa grăbiți?
 Îi întreabă acel arici.
 -Ia, ne ducem ca să știi
 Să ne luăm pentru Florii
 Cipici și cu pălării.
 Rățoiul, fiind cam bățos,
 Mergea țanțoș și fălos.
 Rața, fiind mai tinerică
 Frumușică-i, fără frică.
 Ariciul, fiind precaut,
 Le zice că-i de știut,
 Să-i dea și lui ascultare
 Că sunt hoți la drumul mare.
 Rățoiul, fiind îngâmfat,

Nici în seamă nu l-a luat.
 Au pornit pe drumul mare
 În gentuță având parale.
 Merg ei veseli și făloși,
 Fiind frumoși și sănătoși.
 Dar un pic mai înainte,
 Le ies hoții pasămite
 Cu pistoale și cu bâte
 Le iau banii iute, iute.
 Din urmă ariciul strigă
 Că au pană la mașină
 Banii de la rățoi luați
 Repede mie să-mi dați,
 Până nu anunț să vină
 Polițaii la mașină.
 Hoții, speriați de moarte,
 De punga cu bani n-au parte
 Fug apoi de rup pământul
 Speriați de-arici, ca vântul.
 Țepii micului arici
 Ce înțepară oare, ghici?
 Nu-i de-ajuns să fii voinic
 Vezi ce spune și cel mic
 Poate știe multe... zic!

Daniela NISTORESCU-BERECHET

Jurnal poetic

Fidel promisiunii sale, Constantin Mîndruță continuă agenda spirituală și ajunge cu zilele calendarului în anotimpul estival.

„Calendarul sufletului meu”-Vara-carte editată la „Singur”, în Târgoviște, 2016 cuprinde nouăzeci și două de poeme, grupate în cele trei luni: iunie, iulie, august-dispuse pe axa iubirii. Toride la propriu și la figurat, placheta dezvăluie aspirația eului spre împlinirea iubirii, confirmând cunoscuta idee „dacă dragoste nu e, nimic nu există”.

Dacă în apariția anterioară consacrată primăverii Constantin Mîndruță pare un optimist „În noi copacii verzi iar înfloresc” („Nouă a lui martie”- O nouă primăvară) și consideră viața un joc al hazardului pe scena lumii („Patru a lui martie”), în această plachetă devine mai grav. Viziunea despre familie, despre iubire se amplifică, alunecă spre nebănuite profunzimi interioare. Motivul dorului devine central într-o poezie cu sugestii simboliste, sinesteziile distilate prin creație cuprind „slove” care dor. Dragostea „dulce-i și amară”, sufletul, un vacuum rece „moare într-un alb décor” (“Trei a lui iunie”- Neodihă).

Vara cu miresmele ei vegetale dospind sub soare generos îl întoarce într-un timp frumos: „Mi-e dor de-o sărutare/ Caldă dată ca-ntr-o gară/ Vara iar se simte-n soare/ A trecut de primăvară”. („Optsprezece a lui iunie”-Vara).

Un substrat metafizic se deduce din poezia anotimpurilor, în care eul se împlinește prin credință în Dumnezeu. Relația cu divinitatea este mai presus de toate („Nouă a lui iunie”).

Autorul găsește drumul spre cer prin ascultare („Zece a lui iunie-Ascultarea”).

În concepția sa, păcatul trebuie îndepărtat

prin iertare. Prețuiește latura spirituală: „De suflet să ai grijă să nu-l pierzi” este sfatul pe care îl dă cu sinceritate („Douăsprezece a lui iunie”- Sufletul). Lacrima, element al sensibilității noastre, izvorăște din interior, a jale sau a bucurie.

De aceea se purifică prin plâns, în rostogolire

de colind: „În suflet, albul își aude lerul/ Plâng că iubesc”. („Unsprezece a lui iunie”)

Liniștea vine prin rugăciune, senzația fizică vine prin lacrimă: „Obraz de lacrimă. Revine surprinzător de perseverent la tema iubirii. Caută idealul feminin, dar îl găsește numai la o femeie căreia îi păstrează mereu amintirea: „Palma ta, așa, ușoară/ Să m-atingă ca o boare,/ Că iubirea ta nu doare,/ Inima spre tine zboară” („Optsprezece a lui iunie”-Soarele verii). Trecutul este un permanent prezent ceea ce îi permite să rămână constant în sensibilitate: „Mi-e inima la fel curată/

Putem iubi ca și-altădată...” (“Doi a lui iunie”- Vii amintiri).

Aspirația eului este împlinirea iubirii, declarația este sinceră: „Lasă inima să-ți spună/ Iarăși cât de dragă-mi ești./ Ca o Zână din povești/ Împletești raze de lună” („Douăzeci și șapte a lui august”- Raze de lună). Devine melancolic „Sunt un vâl de alge-ncărunțit/ La umbra ta mi s-a oprit plutirea” („Douăzeci și nouă a lui august- Despărțire”). Tonul se îndreaptă spre conciliere: „Și răzbunarea mea este iertarea”/ „Un semn de noblețe.” Motivul principal al poemelor rămâne femeia inaccesibilă, insensibilă, adorată. Ca să parafrazez un poet aș spune: „Cu-atât mai bine dragi și lui cu-atât mai rău”. Dar poezia rămâne modalitate de exteriorizare pentru Constantin Mîndruță, jocul imaginației și al sufletului așternute în versuri nu tocmai rele. Compoziția devine suplă, armonia ocupă teren, tematica este variată, atingând familia, iubirea, creația.

Cronica revistei

Fără a avea de departe caracteristicile definiții ale unei cronici (conform DEX), articolul din acest număr al Arcadelor respectă tradiția trecerii prin filtrul analizei a unor titluri de reviste și de publicații care aparțin domeniului literar.

Așa că voi începe cu un număr recent apărut al Tribunei Învățământului (11 Dec. 2016) care, în formatul deja cunoscut, încearcă să dezbată cât mai multe și diverse problematice ale sistemului de educație actual: noul plan-cadru pentru învățământul gimnazial, analfabetismul funcțional, concursuri școlare, etc. Unele „voci” consideră că noile

discipline apărute în planul cadru revizuit (educația socială, educația interculturală) reprezintă noi obiective și noi tipuri de conținuturi generate de „problematicele lumii contemporane”. Este o perspectivă optimistă care formulează ideea că, poate așa, învățământul din România, chiar de la nivel preuniversitar, va ajunge să formeze acele caractere demne, responsabile, active, acei cetățeni de mâine ai unei țări care se vrea, din străfundurile ei, democratică și modernă.

Cât despre „analfabetul funcțional”, sintagmă tot mai vehiculată pe diverse rețele, se emit ipoteze, fără a se răspunde la întrebarea „Ce este, de fapt, acesta?” Iorin Antonescu, în articolul său cu acest titlu, schițează o definiție: „analfabetul funcțional este cel care trece prin școala ea însăși analfabetă funcțional. Este omul asocial pe

care l-a format așa o școală promotoare a unei lumi false. La rândul ei, este școala care perseverează de zeci de ani (chiar se perfecționează) în a fi despre ceva ce nu are cum să fie identificat în realitatea mai mult ori mai puțin apropiată. Școala aceasta este considerată de obicei a deține

marele neajuns generalizat că transmite multă teorie și foarte puțină practică, însă practica e pusă în legătură exclusiv cu orele de laborator și cu pregătirea în meserie (care, de altfel, nici nu mai există, ținta fiind ocupația, indivizii capabili să se ocupe cu ceva). Practica traiului de fiecare zi și a vorbirii curente rămâne ignorată.” Un rol important în dezvoltarea tânărului îl are comunicarea școlară, așa cum afirmă prof.dr. Cristina Ștefan în articolul său. La școală, ca oriunde altundeva, oamenii comunică în registre diferite, unele dintre acestea apropiate de simțul comun, uneori până la aplatizare. De pildă, prin utilizarea

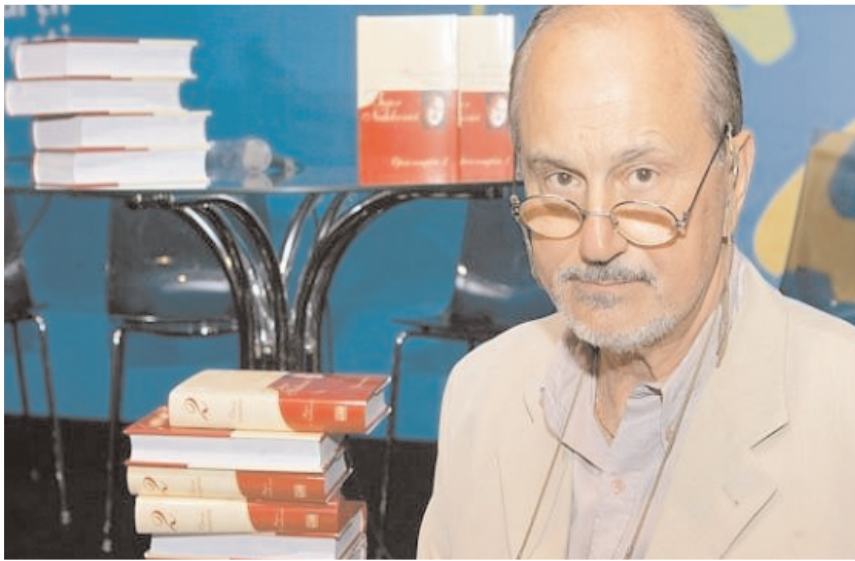
unor formule de exprimare, care, fiind întâlnite atât de frecvent, par să aibă semnificații subînțelese. Atunci când, prin repetare, o anumită expresie, formulă stilistică se tocește, devine un loc comun, un șablon – vorbim despre clișee lingvistice. Deși oamenii sunt diferiți, când aleg să folosească șabloane, transmit că, în fapt, optează să se comporte la fel sau cel puțin să comunice la fel. Ca în mai toate situațiile de viață reală, există avantaje și dezavantaje în utilizarea unor astfel de formule lingvistice.

- continuare în pag. 15 -

Un prim avantaj este dat de faptul de a spune rapid ce e de spus, valorificând experiența decodificării a sensului de care interlocutorul se

îndemn la lectură .

presupune că dispune, prin faptul că a mai întâlnit expresia și a mai reflectat asupra sensului în care a fost utilizată mai înainte. O altă valență pozitivă este dată de capacitatea mare de condensare a unui înțeles care se dorește precis într-o formulă deja consacrată.

Dezavantajele însă par să fie mai multe și încep chiar prin faptul că permit erori produse prin generalizare.

Și pentru a nu cădea în capcana unui „studiu” ineficient și plictisitor al publicațiilor din domeniul literar, îmi voi îndrepta atenția spre publicații argeșene, mai ales spre cele despre care am auzit, nu întâmplător, tocmai pe plaiurile natale îndepărtate ale lui Creangă. Este o dovadă că în județul nostru tinerii doritori de informație de calitate, doritori de literatură bună, pot lua aceste reviste drept surse sigure.

„Cafeneaua literară” din decembrie 2016 prin rubrica de Actualitate ne pune la curent cu evenimentele culturale importante și aparițiile editoriale ale momentului. Varietatea de lectură oferită este ilustrată prin titlurile paginilor: Poesis, Clubul Cafeneaua literară, Arte poetice, Proză, Lector. Toate acestea se constituie sub forma unui

îndemn la lectură .
O altă publicație apărută sub patronajul Centrului Cultural Pitești, revista „Argeș” oferă argeșenilor dornici de lectură titluri variate: Cronici, Proză, Litere, etc. Pagina 21 a numărului din noiembrie este rezervată „scriitorilor exilați” cum îi numește Dan Culcer. Dacă acesta afirmă că nu există o literatură a exilului, ci doar

”scriitori exilați, expatriați care au știut uneori să scrie despre acest exil”, Bujor Nedelcovici, refugiat la Paris din 1987, consideră exilul ca “una dintre cele mai grele probe la care este supus un intelectual. Poate fi comparat, scrie domnia sa, cu boala și cu moartea. Exilul este o asceză, o probă inițiativă, o moarte și o înviere”. Tocmai aceste opinii diferite, îl determină pe cititor să răsfoiască paginile revistei și să-și formeze pro-

priile puncte de vedere.

Și oare, nu acesta este rolul major al unei publicații- stârnirea curiozității și a minții celui care-și aruncă privirea în paginile ei. Așadar, încheind scurta răsfoire, îmi exprim speranța că am reușit și eu să provoc ,în rândul tinerilor cititori ai Arcadelor, dorința de a descoperi, prin lectura proprie.

Prof. Manuela DOVLEAC

Tudor Arghezi (Ion Theodorescu 1880-1967)

Mari teme argheziene

Prin Arghezi, poezia românească s-a înnoit într-un mod surprinzător, pentru că de la Eminescu, lirica noastră n-a cunoscut prefaceri mai adânci.

Arghezi a intuit aproape toate formele liricii moderne.

Opera lui Arghezi va oferi punct de plecare pentru lirica românească viitoare de cea mai modernă expresie: poezia filonului religios, poezia sentimentului cosmic, poezia rădăcinilor ancestrale (chtonica), poezia vizionară, poezia teoriei mistice, poezia primitivității, poezia universului domestic, poezia răzvrătirii, poezia jocului, a ingenuității, a absurdului.

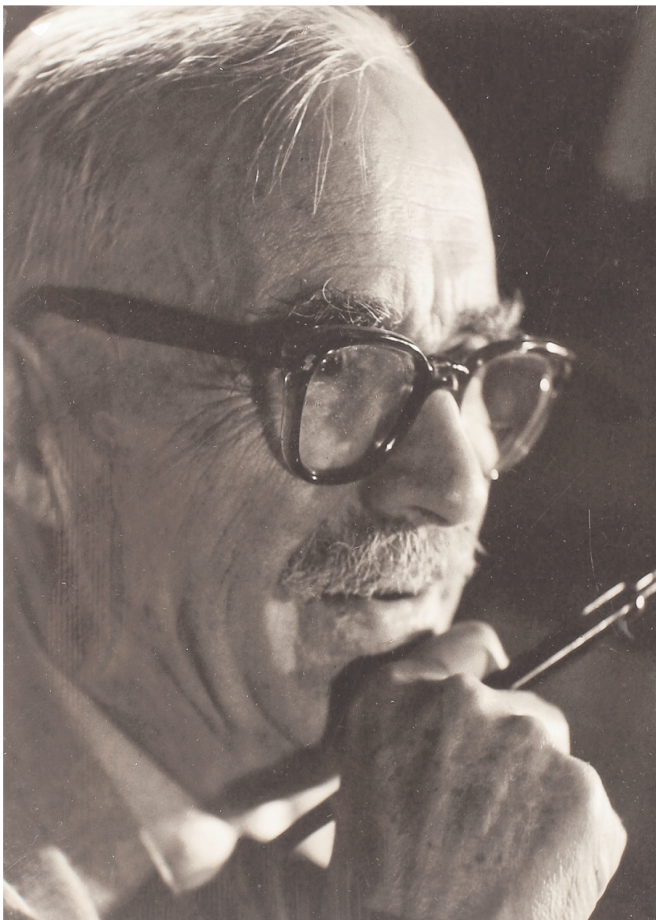
Arghezi sintetizează tradiția și modernitatea, care au fuzionat în opera sa. El este un geniu verbal, firesc, autentic. Este un poet profetic, care se prezintă neconținut sub diferite forme. Fiecare volum al său a constituit o surpriză. În lunga sa existență creatoare a dovedit o putere inepuizabilă de invenție artistică.

Marile teme argheziene se grupează în poezia filozofică, poezia „plugului”, lirica sociogonică, lirica erotică, lirica neliniștilor, „a damnaților”, lirica jocului, a miniaturilor.

Arghezi a fost un suflet complex și acest fapt s-a reflectat în opera sa. Eugen Lovinescu încă din 1923 a observat aceasta: „suflet faustian în care nu sălășluiesc numai două suflete, ci se ciocnesc

principiile contradictorii ale omului modern.”

Poetul însuși se definea în acest fel: „M-am zămislit ca-n basme cu șapte frunți și șapte/ Gru-maji și șapte țeste/ Cu-o frunte dau în soare cu celelalte-n noapte,/ Și fiecare este / Și nu este/ Sunt înger, sunt și diavol și fiară și altele-asemeni/Și mă frământă în sine-mi ca taurii-n belgiug/ Ce se lovesc în coarne cu scânteieri de cremenii/ Siliți să are stânca la jug. ” (Portret)

Există un dualism al notelor extrem opuse: angelism-demonism, spiritualitate și materialitate, puritate și abjecție, umilință și trufie, împăcare și răzvrătire, gingășie și vigoare, suavitate și asprime, rafinement și stângăcie. Așa se explică în opera aceluiași poet, existența „Psalmilor” alături de cea a „Blestemelor”, poemele tragice alături de cele pentru copii.

Opera argheziană intrigă mai ales prin universurile poetice aparent autonome sub care se

prezintă.

Explicația rupturii cu „pietismul” tradițional este aceeași ca și în cazul lui Blaga. La expresioniștii germani, care au dominat perioada de care ne ocupăm, relația om-divinitate ia un aspect dramatic, apare ca o înclăștare sălbatică; la revelație nu se ajunge prin cucernicie, ci mai curând prin conștiința păcatului. Un asemenea spirit îl readuce pe Dostoievski în cea mai vie actualitate literară. Noua sensibilitate artistică refuză să se mai împace cu o reprezentare convențională a divinității. Noua sensibilitate poetică religioasă se caracterizează printr-o tendință pronunțată de întoarcere la universul biblic și glasul profeților.

Prof. Gabriela HAGIMĂ

CUPRINS

3 Lumină din lumină

4 Ex Libris

13 Jurnal

14 Cronica revistelor

16 Lirică

ARCADE